

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 19CoCsp/36/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8218200313
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 12. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zlata Simková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2021:8218200313.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zlata Simkovej a členov senátu JUDr. Gabriely Világiovej a JUDr. Karola Krochtu v spore žalobkyne: O. N., nar. XX.XX.XXXX, bytom D. U. XXXX/XX, XXX XX D., zast. advokátom: JUDr. Peter Vachan, so sídlom Pavla Mudroňa 1191/5, 010 01 Žilina, proti žalovanej: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., Pribinova 25, 811 09 Bratislava, IČO: 35 807 598, o vydanie bezdôvodného obohatenia 1.367,80 eur, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bardejov, č. k. 5Csp/10/2018-81 zo dňa 14.06.2021 takto jednohlasne

rozhodol:

Potvrdzuje rozsudok s upresnením výroku II. tak, že o výške trov prvoinštančného konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Priznáva žalobkyni nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanej v plnom rozsahu s tým, že o výške náhrady rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 1.367,80 eur v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Žalobkyni priznal voči žalovanej náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2. Rozhodol tak o žalobe, ktorou sa žalobkyňa domáhala vydania bezdôvodného obohatenia vo výške 1.367,80 eur. Žalobu odôvodnila tým, že dňa 14.11.2012 uzavrela so žalovanou zmluvu o úvere č. XXXXXXXXXX (ďalej len „úverová zmluva 1“), na základe ktorej žalovaná poskytla žalobkyni úver v sume 300 eur za poplatok vo výške 288 eur, tak celková suma, ktorú mala za úver zaplatiť, bola 588 eur. Žalobkyňa sa zaviazala splatiť úver v 12-tich mesačných splátkach vo výške 49 eur, pri ročnej percentuálnej miere nákladov (RPMN) vo výške 300,29 %, pričom na splatenie tohto úveru žalobkyňa zaplatila žalovanej celkom sumu 1.124,48 eur. Žalobkyňa uviedla, že vzhľadom na skutočnosť, že sa jedná o spotrebiteľský úver, úverová zmluva musí obsahovať náležitosti podľa § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, v jeho znení účinnom ku dňu uzatvorenia úverovej zmluvy (ďalej len „zákon o spotrebiteľských úveroch“). Podľa žalobkyne úverová zmluva neobsahuje všetky zákonné náležitosti podľa § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch, a to konkrétne rozpis jednotlivých splátok na sumu, ktorá sa z tej ktorej splátky pripíše na splatenie istiny, úrokov či iných poplatkov a v akom poradí sa jednotlivé splátky budú priradzovať k jednotlivým nesplateným zostatkom; ročná úroková sadzba RPMN vo výške 300,29 % je podľa žalobkyne v rozpore s dobrými mravmi. Z týchto dôvodov je potrebné úverovú zmluvu považovať podľa § 11 ods. 1 písm. b) zákona o spotrebiteľských úveroch za bezúročnú a bez poplatkov. Sumou, ktorú žalovanej zaplatila na splatenie úveru, v rozsahu ktorou táto suma prevyšovala istinu úveru, sa žalovaná bezdôvodne obohatila, a preto túto sumu žalovaná má titulom bezdôvodného obohatenia vrátiť žalobkyni. Žalobkyňa podotkla, že

poplatok 288 eur, ktorý mala žalovanej za jej poskytnutý úver zaplatiť, predstavuje takmer 100 % sumy istiny úveru, a preto je v rozpore s dobrými mravmi, teda toto dojednanie je absolútne neplatným.

3. Žalobkyňa tiež uviedla, že dňa 14.01.2013 uzavrela so žalovanou aj zmluvu o úvere č. XXXXXXXXXX (ďalej len „úverová zmluva 2“), na základe ktorej žalovaná poskytla žalobkyni úver v sume 450 eur za poplatok vo výške 438 eur, ktorý pozostával z úroku vo výške 39,15 % a z administratívnych poplatkov vo výške 261,82 eur. Aj tento vzťah medzi ňou a žalovanou, ktorý bol založený úverovou zmluvou 2, je vzťahom spotrebiteľského charakteru, pričom aj v tomto prípade úverová zmluva 2 nemá všetky zákonné náležitosti podľa § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch. V úverovej zmluve 2 uvedená RPMN vo výške 97,33 %, ako aj úroková sadzba vo výške 39,15 %, sú v rozpore s dobrými mravmi, keďže v čase uzavretia úverovej zmluvy 2 bola priemerná úroková sadzba spotrebiteľských úverov poskytovaných bankami vo výške 7,98 %. V rozpore s dobrými mravmi je aj dojednanie o sume administratívnych poplatkov vo výške 261,82 eur, ktorá suma je vzhľadom na istinu úveru (450 eur) neprimeranou, pričom v tejto spojitosti žalobkyňa argumentačne odkázala na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 6 Co 134/2016 z 26.07.2016. Z uvedených dôvodov je podľa žalobkyne potrebné aj úverovú zmluvu 2 považovať podľa § 11 ods. 1 písm. b) zákona o spotrebiteľských úveroch za bezúročnú a bez poplatkov, a preto žalobkyňa mala povinnosť vrátiť žalovanej iba jej poskytnutú sumu úveru vo výške 450 eur bez poplatkov a úrokov. Celkom by tak titulom bezdôvodného obohatenia z úverovej zmluvy 1, ako aj z úverovej zmluvy 2, mala žalovaná vrátiť žalobkyni sumu 1.367,80 eur.

4. Žalovaná vo svojom vyjadrení k žalobe uviedla, že sa v celom rozsahu nestotožňuje s argumentáciou žalobkyne. Podotkla, že v čase uzavretia oboch úverových zmlúv nebolo účinné ustanovenie § 52 ods. 6 Občianskeho zákonníka (účinné od 01.06.2014), ktoré reguluje maximálnu prípustnú výšku odplaty. Preto žalobkyňa znáša dôkazné bremeno a je povinná v konaní preukázať, že od nej žalovaná za poskytnutie jej úveru v čase jeho poskytnutia požadovala neprimerane vysokú odplatu v porovnaní s úvermi poskytovanými v tom čase inými nebankovými subjektami. Uviedla, že žalobkyňa v čase uzavretia úverových zmlúv tieto uzavrela slobodne, mohla sa rozhodnúť, či zmluvné podmienky prijme alebo nie, pričom nevyužila ani svoje právo do 14 dní od ich uzavretia od zmlúv odstúpiť. Poukázala na rozhodnutie SD EÚ z 09.11.2016 C -42/15, podľa ktorého s odkazom na smernicu Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23.04.2008 úverová zmluva nemusí byť nevyhnutne v jednom dokumente. V danom prípade nenastal ani jeden zo zákonných dôvodov bezdôvodného obohatenia, keďže ani jedna z úverových zmlúv nebola vyhlásená za neplatnú. Na to, aby bolo jej konanie v čase ich uzavretia definované ako úmyselné, nepostačujú iba všeobecné tvrdenia o jej zaužívanej praxi pri uzatváraní úverových zmlúv, ale muselo by byť preukázané, že v čase uzavretia úverových zmlúv žalovaná vedela alebo aspoň bola uzrozumená s tým, že sa bezdôvodne obohacuje a podotkla, že režim bezdôvodného obohatenia nepodlieha spotrebiteľskej právnej úprave a navyše úverové zmluvy boli uzavreté podľa Obchodného zákonníka.

5. Súd prvej inštancie citujúc ust. § 39, § 52 ods. 1-4, § 53 ods. 6, § 53a ods. 1, § 54 ods. 1-2, § 100 ods. 1, § 107 ods. 1, 2, § 451 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, § 1 ods. 2 a 8, § 2 písm. a), b), d), § 4 ods. 2, § 9 ods. 2, § 11 ods. 1, § 19 ods. 1, 2, § 23 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, účinného v čase uzatvorenia zmlúv a po vykonanom dokazovaní konštatoval, že sporové strany uzavreli dňa 14.11.2012 „Zmluvu o úvere“ č. XXXXXXXXXX (ďalej len „úverová zmluva 1“), predmetom ktorej bolo poskytnutie úveru žalovanou v sume 300 eur s prehláseniami žalobkyne, že finančné prostriedky sú jej poskytované na iný účel, ako na výkon zamestnania, povolania či podnikania, a že sa oboznámila s úverovou zmluvou 1 a so Všeobecnými podmienkami poskytnutia úveru, ktoré sa nachádzajú na zadnej strane označenej zmluvy, že s nimi súhlasí a že si ich prevzala. Z výpisu z klientskej zóny žalovanej vyplýva, že žalobkyňa celkom zaplatila na splatenie úveru z úverovej zmluvy 1 (č. XXXXXXXXXX) sumu 1.124,48 eur. Z listiny predloženej žalovanou, ktorá nie je podpísaná ani datovaná a je označená ako „Príloha k zmluve o úvere č. XXXXXXXXXX Štandardné informácie o spotrebiteľskom úvere“, vyplývajú okrem údajov uvedených v úverovej zmluve 1 aj tieto údaje: celková výška úveru 300 eur; doba trvania zmluvy 12 mesiacov; termín konečnej splatnosti úveru 15.11.2013; z poplatku 288 eur je úrokom suma 96 eur a administratívnymi poplatkami suma 192 eur; úroková sadzba úveru alebo v prípade potreby rôzne úrokové sadzby úveru, ktoré sa vzťahujú na zmluvu o úvere 32 % ročne; priemerná RPMN 36,73 %; náklady v prípade oneskorených splátok 4 eur/upomienka; čas, počas ktorého je veriteľ viazaný informáciami poskytnutými pred uzavretím zmluvy o úvere od 01.12.2011.

6. Z vykonaného dokazovania ďalej vyplýva, že sporové strany uzavreli dňa 14.01.2013 Zmluvu o úvere č. XXXXXXXXXX (ďalej len „úverová zmluva 2“), predmetom ktorej bolo poskytnutie úveru žalovanou v sume 450 eur, ktorú sumu sa žalobkyňa zaviazala žalovanej zaplatiť navýšenú o poplatok v sume 438 eur, ktorý pozostával z úroku vo výške 39,15 % ročne z istiny poskytnutého úveru čo predstavovala suma 176,18 eur a z administratívnych poplatkov za vypracovanie a uzavretie úverovej zmluvy 2 v sume 261,82 eur, takže žalobkyňa tak mala zaplatiť celkom sumu 888 eur, a to jednou splátkou v sume 888 eur do 16.01.2014, pri RPMN 97,33 % a priemernej RPMN 40,60 %. Súčasťou úverovej zmluvy 2 bolo aj prehlásenie žalobkyne, že sa oboznámila s úverovou zmluvou 2 a so Všeobecnými podmienkami poskytnutia úveru, ktoré sa nachádzajú na zadnej strane označenej zmluvy, súhlasí s nimi a prevzala ich. Úverová zmluva 2 bola súdu prvej inštancie predložená bez znenia Všeobecných podmienok poskytnutia úveru a tieto v rámci svojej procesnej obrany nepredložila ani žalovaná. Z výpisu z klientskej zóny žalovanej vyplýva, že žalobkyňa celkom zaplatila na splatenie úveru z úverovej zmluvy 2 (č. XXXXXXXXXX) sumu 993,32 eur.

7. Vykonaným dokazovaním mal súd prvej inštancie za preukázané, že medzi žalobkyňou a žalovanou nepochybne existujú občianskoprávne záväzkové vzťahy spotrebiteľského charakteru a to titulom obidvoch úverových zmlúv 1 a 2, ktoré sú spotrebiteľskými zmluvami, pretože žalobkyňa pri ich uzatváraní vystupovala ako spotrebiteľka, keďže jej na ich základe boli poskytnuté úvery za iným účelom, ako za účelom výkonu zamestnania, povolania alebo podnikania a žalovaná ako veriteľ pri uzatváraní zmlúv o spotrebiteľských úveroch vystupovala ako dodávateľ s poukazom na predmet jej podnikania. Preto nemôžu byť pochybnosti o použití ustanovení Občianskeho zákonníka na posúdenie náležitostí obidvoch úverových zmlúv 1 a 2, vrátane podmienok, za ktorých boli úvery poskytnuté, ako aj právnych predpisov, ktoré upravujú právne vzťahy spotrebiteľského charakteru (zákon o spotrebiteľských úveroch). V spojitosti s procesnou argumentáciou žalovanej, podľa ktorej sa v úverových zmluvách 1 a 2 zmluvné strany dohodli, že všetky právne vzťahy sa budú spravovať Obchodným zákonníkom, súd uviedol, že takáto dohoda z hľadiska súdnej kontroly zákonnosti by neobstála, pretože sa ňou obchádza ust. § 52 ods. 1 a nasl. OZ a v spojení s § 39 OZ je takáto dohoda neplatná, keďže už samotný charakter zmluvných strán predurčuje charakter tejto zmluvy ako zmluvy spotrebiteľskej. Súdu prvej inštancie je z jeho činnosti známe, že uvedené dojednanie o aplikácii Obchodného zákonníka, ktoré žalovaná používa v dojednávanych spotrebiteľských zmluvách, bolo už opakovane právoplatnými rozhodnutiami súdov určené za neprijateľnú zmluvnú podmienku, pričom neprijateľnosť tejto zmluvnej podmienky súdy s poukazom na § 53 ods. 1 OZ odôvodňovali tým, že podľa § 54 ods. 1 OZ, sa zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou nemôžu odchyliť od ustanovení Občianskeho zákonníka v neprospech spotrebiteľa s tým, že je nesporné, že spotrebiteľovi/ke v záväzkovom vzťahu so žalovanou ako dodávateľom poskytuje väčšiu právnu ochranu právná úprava zakotvená v Občianskom zákonníku ako v Obchodnom zákonníku, keďže ju vo vzťahu s dodávateľom chráni ako slabšiu zmluvnú stranu. Súčasne súdy konštatovali, že uvedené zmluvné dojednanie nebolo dojednané individuálne, pretože spotrebiteľia nemohli ovplyvniť obsah Všeobecných obchodných podmienok a tieto Všeobecné obchodné podmienky neboli spotrebiteľom/ľkou ani popísané.

8. Keďže zmluvy uzavreté medzi stranami sporu majú obidve charakter zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zmysle cit. ustanovení § 1 ods. 2 a § 2 písm. d) zákona o spotrebiteľských úveroch, musia obsahovať náležitosti ustanovené zákonom pre takéto zmluvy podľa cit. § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu uzavretia úverových zmlúv 1 a 2. Pokiaľ ide o úverovú zmluvu 1 zo dňa 14.11.2012, táto neobsahuje obligatórne náležitosti podľa v rozhodnom čase účinného znenia cit. § 9 ods. 2 písm. f), i), j), k) a y) zákona o spotrebiteľských úveroch, a to dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín jej konečnej splatnosti; úrokovú sadzbu zodpovedajúcu dobrým mravom a referenčnú úrokovú sadzbu; správnu ročnú percentuálnu mieru nákladov v súlade s dobrými mravmi a jej výpočet na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere 1; výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia a ani priemernú RPMN. Pokiaľ ide o náležitosť podľa cit. § 9 ods. 2 písm. f) zákona o spotrebiteľských úveroch a to uvedenie celkovej doby trvania úverového vzťahu, túto náležitosť si nemožno zamieňať s údajom o dátume konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. Ak by zákonodarca mal v úmysle stotožniť tieto dva pojmy, neuvádzal by ich v zákonnom znení osve. Údaj o dobe trvania úverovej zmluvy nie je možné stotožňovať ani s údajom o počte splátok. Keďže absencia čo už i len jednej zákonnej náležitosti v úverovej zmluve 1, v zmysle cit. § 11 ods. 1 písm. a) zákona o spotrebiteľských

úveroch, odôvodňuje legitímne prijať záver o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru, dotknutý úverový vzťah 1, medzi žalobkyňou a žalovanou za taký vyhodnotil. Navyše mal za to, že v úverovej zmluve 1, nie je uvedený ani údaj podľa cit. § 9 ods. 2 písm. f) zákona o spotrebiteľských úveroch, ktorým je uvedenie termínu konečnej splatnosti úveru, ktorý by v zmysle zákonnej dikcie mal byť uvedený presným označením dňa, mesiaca a roku konečnej splatnosti úveru. V úverovej zmluve 1 zo dňa 14.11.2012 taktiež absentuje údaj podľa cit. § 9 ods. 2 písm. i) zákona o spotrebiteľských úveroch, a to uvedenie ročnej úrokovej sadzby, ako aj uvedenie referenčnej úrokovej sadzby, na ktorú by bola naviazaná výška úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru. Úrok z úveru je jedným z podstatných znakov definujúcich úverovú zmluvu, preto mal súd za to, že zmluva o úvere 1, uzavretá medzi žalobkyňou a žalovanou je neplatná pre jej rozpor so zákonom v zmysle cit. § 39 OZ s poukazom na § 3 ods. 1 OZ, a aj preto medzi jej účastníkmi nastáva režim bezdôvodného obohatenia podľa cit. § 451 a nasl. OZ.

9. V súvislosti s obrannou argumentáciou žalovanej, že úroková sadzba a ďalšie zmluvné náležitosti sa nachádzajú v samostatnom dokumente - štandardné informácie o spotrebiteľskom úvere, súd prvej inštancie uviedol, že v danom prípade sa jedná iba o predzmluvný formulár pre štandardné informácie o spotrebiteľskom úvere podľa cit. § 4 ods. 2 zákona o spotrebiteľskom úvere, ktorý však veriteľa (dodávateľa) nezbavuje povinnosti predmetnú náležitosť uviesť aj v samotnej úverovej zmluve tak, ako to vyžaduje zákonná dikcia § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch. Súd nespochybnil, že zmluva o úvere nemusí byť nevyhnutne vyhotovená ako jediný dokument, avšak zákonná požiadavka dohody zmluvných strán na podstatných zákonných obligatórnych náležitostiach tej ktorej zmluvy, t.j. požiadavka aby ohľadom podstatných náležitostí zmluvy bola dosiahnutá dohoda ako dvojstranný právny úkon oboch zmluvných strán, nemôže byť nahradená vyhláseniami vo všeobecných obchodných podmienkach, ktoré sú vo svojej podstate iba jednostranným prehlásením jednej zo zmluvných strán, bez možnosti druhej zmluvnej strany ovplyvniť ich znenie.

10. Ako ďalší nedostatok úverovej zmluvy 1 uviedol absenciu podstatnej náležitosti podľa cit. § 9 ods. 2 písm. j) zákona o spotrebiteľských úveroch, a to uvedenie všetkých predpokladov použitých na výpočet ročnej percentuálnej miery nákladov, resp. priamo v úverovej zmluve absentuje explicitný a pre spotrebiteľa zrozumiteľný výpočet tejto RPMN na základe údajov platných v čase uzatvorenia úverovej zmluvy 1, s prehľadným uvedením všetkých predpokladov k jej výpočtu použitých. RPMN vyjadruje reálnu cenu spotrebiteľského úveru a je kľúčovým ukazovateľom pre porovnanie výhodnosti úverov od rôznych úverových inštitúcií. S poukazom na cit. § 9 ods. 2 písm. j), § 19 ods. 1, 2 a § 23 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v rozhodnom čase, mal súd za to, že zákon o spotrebiteľských úveroch v rozhodnom čase uzavretia úverovej zmluvy 1 vyžadoval, aby v úverovej zmluve boli uvedené nie len predpoklady na výpočet RPMN, ale aj samotný jej výpočet. Výpočet RPMN nie je len internou záležitosťou dodávateľa (veriteľa), ale tento výpočet má byť transparentným s komplexným uvedením vstupných premenných na jej výpočet použitých tak, aby tento výpočet bol odkontrolovateľným nie len samotným spotrebiteľom v čase uzavretia úverovej zmluvy, ale hlavne a predovšetkým, aby bol odkontrolovateľným aj hocikedy späťne kontrolným orgánom za účelom zistenia, ako a či dodávateľ (veriteľ) v ktoromkoľvek čase postupoval pri výpočte RPMN v súlade so zákonom. V danom prípade navyše v úverovej zmluve 1 uvedená RPMN vo výške 300,29 %, je už na prvý pohľad dojednaním v rozpore s dobrými mravmi. V zmysle údajov uvedených vo výpise z klientskej zóny žalovanej by pri úvere v sume 300 eur bol dlh žalobkyne až v sume 3.174,70 eur, čo možno kvalifikovať až ako úžeru, a teda neplatné dojednanie. Tvrdenie žalovanej, že v čase uzavretia úverovej zmluvy 1 nebol účinný cit. § 53 ods. 6 OZ sa nezakladá na pravde, pretože v tom čase nebol účinným iba § 1 ods. 1 nariadenia č. 87/1995 Z.z. ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka, ktoré ustanovenie obmedzuje výšku odplaty pri spotrebiteľských úveroch. To neznamená, že v čase uzavretia úverovej zmluvy 1 žiadne zákonné obmedzenie v tomto smere neexistovalo. V danom prípade navýšenie odplaty za úver oproti jeho istine o viac ako 10-násobok, možno bezpochyby považovať za také, ktoré podstatne prekračuje v rozhodnom období uzavretia úverovej zmluvy 1 požadované odplaty v obdobných prípadoch. V danom prípade vzhľadom na nebankový charakter žalovanej by síce aj bolo možné akceptovať, obdobne ako pri úrokových sadzbách, ktoré sú napokon taktiež zahrnuté do RPMN, že dodávateľ si stanovil vyššiu RPMN, ako v rozhodnom čase uzavretia úverovej zmluvy požadovanú odplatu za poskytnutý úver bankami, avšak len za predpokladu, žeby dodávateľ preukázal, z akého dôvodu tak učinil. Keďže žalovaná netvrdila, ani nepreukázala dôvodnosť stanovenia tak vysokej RPMN (300,29 %), súd považoval túto odplatu za dojednanú v rozpore s dobrými mravmi.

11. Z rozhodovacej činnosti súdov je známe, že ako neprijateľné zmluvné dojednanie kvalifikovali aj žalovanou v úverových zmluvách aplikované dojednanie o poplatku, ktorého 2/3 predstavujú náklady za vypracovanie a uzatvorenie zmluvy o úvere spolu s administratívou s tým spojenou, pričom dodávateľ vyžaduje od spotrebiteľa splnenie finančného záväzku za plnenie, ktoré mu po materiálnej stránke nie je dodané. Pri poplatkoch zo spotrebiteľského úveru je totiž nevyhnutné, aby sa nimi platilo skutočné plnenie spotrebiteľovi a v jeho záujme. V tejto spojitosti súdy poukázali aj na rozhodnutie Vrchného krajinského súdu v Karlsruhe sp. zn. AZ17U 192/2010 z 03.05.2010, podľa ktorého poplatky za spracovanie pri poskytnutí spotrebiteľského úveru sú neprijateľné.

12. V ďalšom súd prvej inštancie uviedol, že úverová zmluva 1 neobsahuje uvedenie výšky, počtu a termínov splátok istiny, úrokov a iných poplatkov a to, v akom poradí a sume sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom na účely jeho splatenia podľa cit. § 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch. V predmetnej úverovej zmluve je uvedená len výška celkovej mesačnej splátky, z ktorej však nevyplýva, koľko z tejto splátky bude započítaných na splátku istiny úveru, koľko na splátku úroku a koľko na prípadnú splátku poplatkov. Napokon v úverovej zmluve 1 zo 14.11.2012 absentuje aj uvedenie priemernej RPMN, ako obligatórnej zmluvnej náležitosti podľa cit. § 9 ods. 2 písm. y) zákona o spotrebiteľských úveroch.

13. Vzhľadom na uvedené súd dospel k jednoznačnému záveru o dôvodnosti uplatneného nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia žalobkyni z úverovej zmluvy 1 zo dňa uzavretia 14.11.2012, spočívajúceho v sume o ktorú žalobkyňa preplatila sumu jej reálne poskytnutého úveru (300 eur) o sumu pripadajúcu na jej príslušenstvo, k úhrade ktorého nebola žalobkyňa povinná. Pokiaľ ide o výšku bezdôvodného obohatenia na strane žalovanej, z vykonaného dokazovania (z úverovej zmluvy 1, ako aj z výpisu z klientskej zóny žalovanej, ktoré výpisy žalovaná nespochybnila) je zrejmé, že žalobkyni bol reálne poskytnutý úver v sume 300 eur, pričom žalobkyňa zaplatila na jeho splatenie sumu 1.124,48 eur, takže možno mať za to, že žalovaná sa na úkor žalobkyne obohatila o sumu príslušenstva, ktoré žalobkyňa pre bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru nebola povinná platiť, a to v sume 824,48 eur (1.124,48 - 300), ktorej zaplattenia sa žalobkyňa podanou žalobou domáha, a ktorú sumu súd žalobkyni z úverovej zmluvy 1 aj priznal.

14. Obdobne z vyššie podrobne rozvedených dôvodov mal súd za to, že aj úverovú zmluvu 2 zo dňa 14.01.2013 je potrebné považovať v zmysle cit. § 11 ods. 1 písm. b) zákona o spotrebiteľských úveroch, za bezúročnú a bez poplatkov. Podľa v rozhodnom čase účinného znenia cit. § 9 ods. 2 písm. f), i) a j) zákona o spotrebiteľských úveroch, v nej absentujú podstatné náležitosti spotrebiteľskej zmluvy, a to doba trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere; referenčná úroková sadzba a úroková sadzba zodpovedajúca dobrým mravom, a to aj v interakcii na to, že úver bol žalobkyni poskytnutý nebankovým subjektom; výpočet ročnej percentuálnej miery nákladov na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere 2. Okrem už vyššie uvedených dôvodov ani v danom prípade nemožno mať za to, že odplata za žalobkyni poskytnutý úver, ktorý jej bol poskytnutý v sume 450 eur, bola dojednaná v súlade s dobrými mravmi. Pri úvere v sume 450 eur bol dlh žalobkyne až v sume 5.588,58 eur, čo žalovanou žalobkyni požičanú istinu úveru prevyšuje viac ako 12 - násobne, čo bez ďalšieho možno kvalifikovať za neplatné dojednanie v rozpore s dobrými mravmi. Vzhľadom na uvedené súd dospel k záveru o dôvodnosti uplatneného nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia žalobkyni aj z úverovej zmluvy 2 zo dňa 14.01.2013. Žalobkyňa preplatila sumu jej reálne poskytnutého úveru vo výške 450 eur o sumu pripadajúcu na jej príslušenstvo, k úhrade ktorého nebola žalobkyňa povinná, keďže v zmysle cit. § 11 ods. 1 písm. b) zákona o spotrebiteľských úveroch, je potrebné pre absenciu vyššie uvedených zákonných náležitostí považovať úverovú zmluvu 2 zo 14.01.2013 za bezúročnú a bezpoplatkovú. Pokiaľ ide o výšku bezdôvodného obohatenia na strane žalovanej, z vykonaného dokazovania je zrejmé, že žalobkyni bol reálne poskytnutý úver v sume 450,- Eur, pričom žalobkyňa zaplatila na jeho splatenie sumu 993,32 Eur, takže možno mať za to, že žalovaná sa na úkor žalobkyne obohatil o sumu príslušenstva, ktoré žalobkyňa pre bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru nebola povinná platiť a to v sume 543,32 Eur (993,32 - 450), ktorej zaplattenia sa žalobkyňa podanou žalobou domáha a ktorú sumu prvoinštančný súd žalobkyni z úverovej zmluvy 2, aj priznal.

15. Vzhľadom na uvedené súd prvej inštancie uzavrel, že titulom bezúročnosti a bezpoplatkovosti obidvoch úverových zmlúv žalobkyňa nebola povinná zaplatiť titulom príslušenstva úverov žalovanej sumu celkom vo výške 1.367,80 eur (824,48 + 543,32), k vráteniu ktorej žalobkyni žalovanú zaviazal.

16. V danom prípade súd, pokiaľ ide o aplikáciu objektívnej premičacej doby uviedol, že podľa väčšinovej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu žalovaná je obchodnou spoločnosťou, je poskytovateľom spotrebiteľských úverov na profesionálnej báze, preto sa predpokladá u tejto spoločnosti vyššia odborná úroveň a dodržiavanie právnych predpisov vzťahujúcich sa na poskytovanie spotrebiteľských úverov. Žalovaná pri uzatváraní zmlúv koná evidentne úmyselne so snahou dosiahnutia zisku, preto takýto subjekt nesie aj oveľa väčšiu zodpovednosť za férové pravidlá pri poskytovaní úveru a dôsledky z porušenia týchto zákonných povinností. V interakcii na aktuálnu rozhodovaciu prax, v zmysle ktorej by v okamihu, kedy na strane dodávateľa došlo k bezdôvodnému obohateniu, by mal súd skúmať danosť jeho zavinenia za toto obohatenie, vo forme jej úmyselného konania, aby mohlo byť ustálené, že na daný prípad je v zmysle cit. § 107 ods. 2 OZ potrebné aplikovať 10-ročnú objektívnu premičaciu lehotu. Konanie žalovanej nemožno hodnotiť inak, ako konanie zamerané na získanie bezdôvodného obohatenia bez právneho dôvodu, minimálne s nepriamym úmyslom získať majetkový prospech. Zákonodarcu pri úmyselnom bezdôvodnom obohatení počíta s 10-ročnou objektívnou premičacou dobou, ktorá sa počíta odo dňa, keď k nemu došlo, t.j. kedy boli zo strany žalobkyne vykonané jednotlivé úhrady splátok úveru. Žaloba bola podaná 14.02.2018, pričom žalobkyňa vykonala úhrady po uzatvorení úverových zmlúv zo 14.11.2012 a zo 14.01.2013, od doby ktorej do podania žaloby, evidentne 10-ročná objektívna premičacia neuplynula.

17. Výrok o trovách konania odôvodnil ust. § 255 ods. 1 v spojení s § 262 CSP a priznal úspešnej žalobkyni voči neúspešnej žalovanej nárok na ich náhradu v rozsahu 100 % s tým, že o ich výške rozhodne samostatným uznesením po právoplatnosti rozhodnutia.

18. Proti uvedenému rozsudku v zákonom stanovenej lehote podala odvolanie žalovaná. Odvolanie odôvodnila ust. § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP. Namietala, že výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov sú uvedené v predmetnej zmluve. Nemožno hovoriť ani o absencii výšky úrokovej sadzby, pretože žalobkyňa podpisom potvrdila prevzatie a oboznámenie sa so Štandardnými európskymi informáciami o spotrebiteľskom úvere, v ktorých je uvedené, že úroková sadzba úveru je fixná vo výške 32 %. V zmysle bodu 10. Všeobecných podmienok poskytnutia úveru, tretina poplatku predstavuje dohodnutý úrok a zvyšné dve tretiny je tvorený nákladmi na vypracovanie a uzatvorenie zmluvy spolu s administratívou s tým spojenou v rozsahu dvoch tretín poplatku. K zmluve o úvere 2 žalovaná namietala, že zákon o spotrebiteľských úveroch považuje zmluvu za bezúročnú a bez poplatkov v prípade, ak dôjde k naplneniu dôvodov, ktoré sú ustanovené v § 11 ods. 1. Podľa názoru žalovanej žalobkyňa neuzatvorila zmluvu o úvere v postavení spotrebiteľa, preto nemožno zmluvu o úvere považovať za bezúročnú a bez poplatkov a aplikovať ustanovenia uvedeného zákona. Žalobkyňa nebola žiadnym spôsobom nútená zmluvu podpísať a činila tak bez akéhokoľvek psychického a fyzického nátlaku. Žalovaná vyslovila názor, že zo zmluvy o úvere nenastala ani jedna z foriem bezdôvodného obohatenia, ktorú stanovuje zákon. Žalobkyňa plnila na základe platne uzavretej zmluvy o úvere, predmetná zmluva o úvere nebola nikdy právoplatne vyhlásená za neplatnú, rovnako právny dôvod na plnenie z tejto zmluvy neodpadol, majetkový prospech získala žalovaná z poctivých zdrojov. Žalovaná požadovala za poskytnutie peňažných prostriedkov odplatu vo forme úrokov, nakoľko mal v predmete podnikania aj poskytovanie úverov z vlastných zdrojov. Táto skutočnosť však nedokazuje úmysel žalovanej získať bezdôvodné obohatenie. Navrhola, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie.

19. Žalobkyňa vo svojom vyjadrení k odvolaniu navrhla, aby odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie ako vecne správne potvrdil.

20. Žalovaná sa k replike žalobkyne k jej odvolaniu nevyjadrila.

21. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou osobou (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP bez nariadenia ústneho pojednávania (§ 385 CSP a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

22. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd prejedná vec v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal

suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať, nemusí byť pritom daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (viď rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS/78/05).

23. Kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať. Bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov (§ 451 ods. 1, 2 z. č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka, ďalej len OZ).

24. Predmet bezdôvodného obohatenia sa musí vydať tomu, na úkor koho sa získal. Ak toho, na úkor koho sa získal nemožno zistiť, musí sa vydať štátu (§ 456 OZ).

25. Bezdôvodné obohatenie je v právnej civilnej teórii vymedzené na jednej strane ako záväzok, obsahom ktorého je povinnosť subjektu, ktorý sa na úkor iného bezdôvodne obohatil, takéto obohatenie vydať, a na druhej strane ako právo toho, na úkor tohto bezdôvodné obohatenie vzniklo na jeho vydanie. V ust. § 451 ods. 2 OZ sú upravené okolnosti, za ktorých tá - ktorá forma bezdôvodného obohatenia vzniká. Úlohou súdu preto je zisťovať, či objektívne došlo k niektorej zo skutočností vymedzených v § 451 ods. 2 OZ a či ten, kto sa domáha nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia má aktívnu vecnú legitimáciu na uplatnenie tohto práva. V súvislosti s posúdením uplatneného práva na vrátenie bezdôvodného obohatenia v prípade plnenia bez právneho dôvodu, je nevyhnutné vymedziť, či došlo k plneniu bez právneho dôvodu, čo súd prvej inštancie aj správne ustálil, že v danej veci na strane žalovanej nebol právny dôvod na prijatie plnenia od žalobkyne nad sumu poskytnutého úveru. Z dôvodu, že žalovaná odstúpila od zmluvy o mimoriadnom medziúvere a stavebnom úvere, správne súd prvej inštancie vyhodnotil v zmysle § 48 ods. 2 a § 457 OZ, že predmetná zmluva sa zrušuje od začiatku a žalovaná má nárok na vrátenie len sumy, ktorú poskytla žalobkyni a tiež aj skutočnosť, že na strane žalovanej došlo k bezdôvodnému obohateniu na úkor žalobkyne.

26. Právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 - § 110). Na premlčacie súd prihliadne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovoľá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať (§ 100 ods. 1 OZ).

27. Právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil. Najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za tri roky, a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, za desať rokov odo dňa, keď k nemu došlo (§ 107 ods. 1, 2 OZ).

28. Z vyššie uvedeného vyplýva, že právo na vydanie bezdôvodného obohatenia sa teda môže premlčať tak v subjektívnej lehote (§ 107 ods. 1 OZ), ako aj v objektívnej lehote (§ 107 ods. 2 OZ). Ak sa povinný subjekt premlčania dovoľá, nemožno oprávnenému právo na vydanie získaného bezdôvodného obohatenia priznať, ak márne uplynula aspoň jedna z uvedených lehôt.

29. Ako dôvodná je odvolacia námietka žalovanej v súvislosti s absenciou údajov o výške, počte a termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, v súvislosti s čím odvolací súd poukazuje na ustálenú rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu SR, ktorý vo viacerých svojich rozhodnutiach konštatoval, že nie je potrebné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala číselné vyjadrenie toho, aká je konkrétna vnútorná skladba tej - ktorej anuitnej splátky.

30. Súdny dvor Európskej únie vo svojom rozsudku vo veci 14/83 Sabine Von Coloson a Elisabeth Kamann v Land Nordrhein - Westfalen uviedol, že pri aplikácii vnútroštátneho práva majú národné súdy povinnosť interpretovať svoje vlastné národné právo vo svetle textu a účelu Smernice tak, aby bol dosiahnutý výsledok, na ktorý odkazuje. Podľa článku 10 bod 1 písm. h) Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/EHS z 23.04.2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení Smernice Rady 87/102/EHS, účelom ktorej je harmonizácia (bod 9 preambuly), zmluva o úvere ma obsahovať výšku, počet a frekvenciu splátok spotrebiteľa a prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami úveru na účely splatenia. Odpoveď na výklad ust. § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. v zmysle účelu a textu Smernice Európskeho parlamentu a Rady č. 2008/48/ES dal Súdny dvor Európskej únie v rozsudku

C-42/15 Home Credit Slovakia, a. s. /Klára Bíróová. V rámci písomného vyjadrenia k tomuto konaniu pritom Slovenská republika listom z 11.05.2015 zn. 00260/Os/2015/AC uviedla, že relevantné znenie zákona nevyžaduje, aby zmluva o úvere obsahovala presné určenie aká časť každej jednotlivej splátky sa použije na splátku istiny a aká jej časť spláca bežné úroky a poplatky.

31. Odvolací súd sa však stotožňuje s právnym názorom súdu prvej inštancie, ktorý dospel k záveru, že zmluva č. 1 neobsahuje uvedenie náležitostí spotrebiteľskej zmluvy podľa § 9 ods. 2 písm. f), j) a y) z. č. 129/2010 Z.z. a odkazuje v celom rozsahu na argumentáciu uvedenú v odôvodnení rozsudku súdu prvej inštancie aj vzhľadom na to, že žalovaná sa v odvolaní k týmto chýbajúcim náležitostiam nevyjadrila. Preto záver súdu prvej inštancie o bezúročnosti a bezpoplatkovosti zmluvy č. 1 je správny. Rovnako aj zmluva č. 2 neobsahuje podstatné náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. f), i) a j) z. č. 129/2010 Z.z., ku ktorým sa žalovaná v odvolaní nevyjadrila, preto aj túto zmluvu je potrebné považovať za bezúročnú a bezpoplatkovú, následkom čoho mala žalovaná nárok len na zaplatenie istiny a platby poukázané žalobkyňou nad rámec poskytnutej istiny žalovanej je potrebné považovať za jej bezdôvodné obohatenie. Je potrebné zdôrazniť, že na to, aby bolo možné úverovú zmluvu vyhodnotiť ako bezúročnú a bezpoplatkovú postačuje, aby v nej chýbal hoci iba jeden zákonný povinný údaj, čo v danej veci je možné uzavrieť, že chýbali v oboch zmluvách viaceré zákonné údaje.

32. Nedôvodná je odvolacia námietka žalovanej, že úroková sadzba je uvedená v Štandardných európskych informáciách o spotrebiteľskom úvere (ŠEISÚ), ktoré sú neoddeliteľnou súčasťou zmlúv, tak z formálneho ako aj z materiálneho hľadiska. Podľa názoru odvolacieho súdu, uvedenie úroku v ŠEISÚ nezodpovedá zákonnej požiadavke vyjadrenej v ust. § 9 ods. 2 ZoSÚ. Odvolací súd navyše poukazuje na to, že uvedené ŠEISÚ neboli individuálne dojednané, a žalovaná nepreukázala, že sa s nimi žalobkyňa pred podpisom zmluvy oboznámila, nakoľko neboli žalobkyňou podpísané.

33. Žalovaná vo svojom odvolaní namietala aj právny záver súdu prvej inštancie, na základe ktorého námietku premlčania vznesenú žalovanou vyhodnotil ako nedôvodnú. Poukázala na to, že žalovaná má síce v predmete podnikania aj poskytovanie úverov z vlastných zdrojov, avšak táto skutočnosť nedokazuje úmysel žalovanej získať bezdôvodné obohatenie.

34. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na rozsudok Súdneho dvora EÚ (prvá komora) z 22.04.2021 vo veci C-485/19, v ktorej návrh na začatie prejudiciálneho konania bol podaný Krajským súdom v Prešove dňa 12.06.2019 a doručený Súdному dvoru 25.06.2019, kde žalovaným bol Profi Credit Slovakia, s.r.o. Súdny dvor EÚ (prvá komora) rozhodol tak, že: 1. Zásada efektivity sa má vykladať v tom zmysle, že bráni vnútroštátnej právnej úprave, ktorá stanovuje, že na žalobu podanú spotrebiteľom o vrátenie súm neoprávnene zaplatených v rámci plnenia zmluvy o úvere na základe nekalých podmienok v zmysle Smernice Rady 93/13/EHS z 05.04.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách alebo na základe podmienok, ktoré sú v rozpore s požiadavkami Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23.04.2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení Smernice Rady 87/102/EHS, sa vzťahuje trojročná premlčacia lehota, ktorá začína plynúť odo dňa, keď došlo k bezdôvodnému obohateniu.

35. Zároveň odvolací súd poukazuje aj na bod 73. odôvodnenia vyššie uvedeného rozsudku Súdneho dvora EÚ, z ktorého vyplýva, že hoc je táto povinnosť konformného výkladu obmedzená všeobecnými právnymi zásadami, a to osobitne zásadou právnej istoty, v tom zmysle, že nemôže slúžiť ako základ pre výklad vnútroštátneho práva contra legem, vnútroštátne súdy vrátane tých, ktoré rozhodujú v poslednom stupni, musia v prípade potreby zmeniť ustálenú vnútroštátnu judikatúru, pokiaľ táto judikatúra vychádza z výkladu vnútroštátneho práva, ktorý je nezlučiteľný s cieľmi smernice (pozri v tomto zmysle rozsudky z 05.09.2019, Pohotovosť, C-331/18 EU:C:2019-665, bod 56, ako aj z 05.03.2020, Opr - Finance, C-679/18, EU: C: 2020: 167, body 43 a 45).

36. Súd prvej inštancie, teda v súlade so záverom Súdneho dvora EÚ tak, ako ho uviedol odvolací súd vyššie, správne rozhodol, že zákonná lehota na podanie žaloby bola zachovaná. Námietka premlčania žalovanej vznesená pred súdom prvej inštancie, podľa ktorej je nárok premlčaný, lebo nebola dodržaná zákonná lehota na podanie žaloby, nie je preto dôvodná.

37. Žalovaná v odvolaní argumentovala tvrdením, že súd prvej inštancie vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h/ CSP). K uvedenému odvolací súd uvádza, že

nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery (viď uznesenie Najvyššieho súdu SR z 27. júla 2011, sp. zn. 7 Cdo 7/2010).

38. Je nutné zdôrazniť, že predmetná vec sa týka záväzkovo-právneho vzťahu založeného spotrebiteľskou zmluvou, ktorá je regulovaná osobitnou právnou úpravou obsiahnutou v Občianskom zákonníku (§ 52 a nasl.). Ide o vzťah medzi obchodníkom a spotrebiteľom, teda ide o občianskoprávny vzťah a niet dôvodu neposkytnúť žalobkyni, ako spotrebiteľke, právnu ochranu vychádzajúcu z dôvery v objektívne občianske právo.

39. Odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnú normu na zistený skutkový stav. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený stav, dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny, t.j. náležitý právny predpis alebo, ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. O nesprávne právne posúdenie veci súdom prvej inštancie, keď aj na odstúpenie od zmluvy, ako aj na nároky s tým spojené a tiež vyhodnotenie námietky premlčania aplikoval ustanovenia Občianskeho zákonníka, však nejde. Súd prvej inštancie správne aplikoval príslušné právne predpisy na zistený skutkový stav.

40. Odvolací súd má preto za to, že súd prvej inštancie v prejednávanej spore na základe vykonaného dokazovania dospel k správnym skutkovým zisteniam a prejednávaný spor aj správne právne posúdil. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku jednoznačne vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami súdu pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi súdu na strane druhej. V priebehu odvolacieho konania žalovaná nepredostrela taký relevantný argument, teda taký argument, majúci súvis s prejednávanou vecou, ktorý by bol spôsobilý priniesť pre odvolateľku priaznivejšie rozhodnutie.

41. Možno teda skonštatovať, že súd prvej inštancie dal vo svojom rozhodnutí zrozumiteľnú odpoveď na podstatné argumenty strán sporu, pričom tak učinil v snahe garantovať stranám ich právo na spravodlivé súdne konanie. Skutočnosť, že v tomto rozhodnutí neboli naplnené očakávania žalovanej, a že súd prvej inštancie nerozhodol v súlade s jej právnymi názormi ešte neznamená, že došlo k porušeniu základného práva na spravodlivé súdne konanie. Prvoinštančný súd postupoval v súlade so záväznými právnymi predpismi a majúci na pamäti základné právo strán konania na súdnu ochranu, túto stranám sporu poskytol v požadovanej kvalite.

42. Odvolací súd ešte dodáva, že Ústavný súd Slovenskej republiky v zhode s rozhodovacou praxou Európskeho súdu pre ľudské práva stabilne judikuje že povinnosť súdu odôvodniť svoje rozhodnutie neznamená automaticky povinnosť poskytnúť podrobnú odpoveď na každý nastolený argument. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (napr. sp. zn. II.ÚS/44/03, III.ÚS/209/04, I.ÚS/117/05, III.ÚS/191/2013). Rozsah povinností odôvodniť súdne rozhodnutie sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí byť analyzované s ohľadom na okolnosti každého prípadu (viď uznesenie NS SR sp. zn. 4Cdo/163/2015 zo dňa 17.04.2016). Odvolací súd tak dospel k záveru, že v danom prípade súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanovisko strán sporu k prejednáwanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávaný prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery, ktoré primerane vysvetlil. Z hľadiska logiky a argumentačnej súdržnosti nebolo možné odôvodneniu napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie čo do veci samej vytknúť nedostatky. Do práva na spravodlivý súdny proces nepatrí súčasne aj právo strany sporu, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (viď rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. IV.ÚS/252/04) a rovnako neznamená ani to, aby strana sporu bola pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkou a právnymi názormi (viď rozhodnutie ÚS SR sp. zn. I.ÚS/50/04).

43. Judikatúra súdov vrátane európskeho súdu nevyžaduje, aby na každý argument strany (účastníka) bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia (porov. rozsudok Georgiadis proti Grécku z 29. mája

1997, sťažnosť č. 21522/93, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1997-111; rozsudok Higginsová a ďalší proti Francúzsku z 19. februára 1998, sťažnosť č. 20124/92 Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1998-1: uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 23. júna 2004 sp. zn. III. ÚS 209/04). Odvolací súd so zreteľom na vyššie uvedené má za to, že rozsudok súdu prvej inštancie zodpovedá kritériám daných v ustanovení § 220 ods. 2 CSP. Z rovnakých dôvodov nepovažoval za potrebné zaoberať sa ostatnými odvolacími námietkami.

44. So zreteľom na všetky tieto dôvody rozhodnutie súdu prvej inštancie je vecne správne, preto ho odvolací súd postupom podľa § 387 ods. 1,2 CSP, stotožniac sa s dôvodmi napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie vo veci samej v zmysle vyššie uvedeného rozsahu, ako aj čo do správneho výroku o trovách konania potvrdil s jeho upresnením, že o výške priznaných trov rozhodne súdny úradník súdu prvej inštancie samostatným uznesením.

45. O trovách konania rozhodol odvolací súd na základe § 396 ods. 1 a 2 v spojení s § 255 ods. 1 CSP. Žalobkyňa bola v odvolacom konaní úspešná, preto jej v zmysle ust. § 255 ods. 1 CSP patrí nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanému v plnom rozsahu s tým, že aj o výške odvolacích trov rozhodne súdny úradník prvoinstančného súdu samostatným uznesením.

46. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Poučenie o dovolaní: Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 Civilného sporového poriadku, v ďalšom texte už len „CSP“)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 Ods. 1 C. s. p. (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP).